

## Arrest

nr. 54 967 van 27 januari 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 28 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient op 20 mei 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij vult deze aan op 11 december 2009.

Op 20 september 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

*"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.05.2009, geactualiseerd op 11.12.2009, werd ingediend door :*

*U., L. (R.R.: (...))*

*nationaliteit: Nigeria (Bondsrepubl.)*

*(...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.*

*Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).*

*Betrokkene voegt bij zijn aanvraag tevens een rijbewijs. Een rijbewijs toont echter enkel aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. Het loutere feit dat een rijbewijs een objectief stuk is dat werd afgeleverd door de bevoegde administratieve instanties in de Sovjetunie doet hier geen afbreuk aan.*

*Tevens legt betrokkene een bijlage 26bis voor. Dit document kan echter niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn. Bovendien werd de bijlage 26bis opgesteld op basis van de gegevens die betrokkene zelf heeft doorgegeven aan onze diensten en kan deze bijlage geenszins als een identiteitsbewijs gezien worden.*

*Betrokkenes advocaat beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Staatlozen en Vluchtelingen op 21.09.2005. Het beroep ingediend bij de Raad van State werd op 28.10.2009 afgesloten.*

*De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1- b)). Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervullen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.  
(...)"*

*Op 28 oktober 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:*

*“(…) In uitvoering van de beslissing van de Minister van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid Meegedeeld op 20.09.10*

*wordt aan U., L.*

*geboren te (...), op (...)*

*van Nigeria nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk*

*op 2/11/2010 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Verenigde Koninkrijk, Roemenië, Cyprus, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Tsjechië, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Malta, Polen, Slovenië en Slowakije (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*-De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (wet 15.12.1980 - Artikel 7.al.1.2°).*

*-Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het CGSV op datum van 21.09.05.-Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 20.07.05.Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)*

#### **2. Over de rechtspleging**

In het dictum van het verzoekschrift vordert verzoeker:

*“Dientengevolge te zeggen voor recht dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie van verblijf op grond van artikel 9bis Vr.W. ongegrond is, het bevel om het grondgebied te verlaten voorbarig, en aan verzoekende partij bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen, conform de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op als annulatierechter, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet. Hij is derhalve niet bevoegd *“Dientengevolge te zeggen voor recht dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie van verblijf op grond van artikel 9bis Vr.W. ongegrond is, het bevel om het grondgebied te verlaten voorbarig, en aan verzoekende partij bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen, conform de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat dit het voorwerp uitmaakt van het beroep, het niet ontvankelijk is.

#### **3. Onderzoek van het beroep**

3.1.1. In het eerste middel voert verzoeker aan: *“SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING* Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. “.

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

*“Doordat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd, waardoor niet werd voldaan aan de verplichting materieel afdoende te motiveren.*

*Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegte van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren.*

*Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekende partij geen bewijs toevoegde aan zijn aanvraag dat als zijnde een identiteitsdocument kan worden aanvaard en dat de aanvraag noch van een identiteitsdocument, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is.*

*Zoals gemotiveerd supra is zulks onjuist: verzoekende partij voegde zowel een kopie van zijn Nigeriaanse identiteitskaart als van zijn Nigeriaanse rijbewijs. Beide officiële documenten zijn bovendien voorzien van een pasfoto van verzoekende partij. In zijn motivering heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het over "een objectief stuk dat werd afgeleverd door de bevoegde administratieve instanties in de Sovjetunie".*

*Verzoekende partij stelt zich de vraag over wiens rijbewijs men het hier heeft, waarbij het er sterk op lijkt dat deze motivering werd gekopieerd uit een ander dossier. Men kan zich dan ook de vraag stellen in hoeverre de beoordeling van dergelijke dossiers nog nauwkeurig en zorgvuldig gebeurt.*

*In casu ging het - in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert - wel degelijk om officiële documenten die toelaten de identiteit van verzoekende partij te verifiëren, temeer daar beide documenten voorzien werden van een pasfoto. De identiteit van verzoekende partij staat dan ook vast.*

*De materiële motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook niet afdoende aangezien zij gebrekkig is.*

*De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.<sup>1</sup>*

*De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.*

*Verzoeker meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men het voorgelegde document foutief heeft beoordeeld en manifest in strijd met artikel 9bis motiveert.*

*Zulks impliceert dat het dossier van verzoeker niet correct is beoordeeld en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.*

*Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.*

*Het middel is gegrond."*

### **3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:**

*"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 20 september 2010, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 onontvankelijk werd verklaard.*

*De beslissing werd genomen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering om hem vrij te stellen van deze verplichting.*

*Verzoekende partij verwijst naar zijn voorgelegde geboorteakte. De geboorteakte van verzoekende partij werd terecht niet weerhouden als identiteitsdocument. Het is immers vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geboorteaktes niet dezelfde bewijswaarde hebben als identiteitskaarten.*

*Hij verwijst naar zijn rijbewijs. Echter een rijbewijs toont niet noodzakelijkerwijs aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Een rijbewijs kan daarom niet aanvaard worden als identiteitsbewijs, en is alleszins onvoldoende om een ontvankelijke aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen doen.*

*Verzoeker merkt op dat de beslissing verkeerdelijk melding maakt van een document afgeleverd door de bevoegde instanties uit de "Sovjetunie". Verwerende partij merkt op dat het hier om een materiële vergissing gaat, die alles behalve de essentie van de beslissing aanbelangt. Het gaat alleszins niet over een op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm, noch getuigt dit van een ernstig motiveringsgebrek. De essentie is immers dat een rijbewijs geen geldig identiteitsdocument is, en dat geldt ongeacht het land waar het rijbewijs werd afgeleverd.*

*De bijlage 26 kan al evenmin worden weerhouden als geldig identiteitsdocument, vermits het gebaseerd is op basis van gegevens die door verzoeker zelf werden doorgegeven. Dit gegeven wordt door verzoeker niet ontkend, noch betwist.*

Verzoeker beweert bij zijn aanvraag een kopie van een identiteitsbewijs te hebben gevoegd. Echter in het derde middel zegt hij dat na veel moeite een identiteitsbewijs heeft kunnen verkrijgen via de Nigeriaanse ambassade. Dit document wordt door middel van het voorliggende beroepsschrift aan het administratieve dossier toegevoegd. Verzoeker kan derhalve niet langer volhouden dat het document tijdig, minstens voor datum van de bestreden beslissing, in het dossier zat en mee kon beoordeeld worden.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R-V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid;

dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het eerste middel is niet gegrond."

3.1.3. Waar verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124 957). Dit onderdeel is onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite

evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen identiteitsbewijs heeft overgemaakt conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de aanvraag onontvankelijk is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar verzoeker de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624.).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld gingen van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*

*- De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*

*- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

Uit voormeld artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk

bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is;

2° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker betreffende zijn identiteit een Nigeriaanse geboorteakte en een Nigeriaans rijbewijs overmaakte, naast de bijlage 26.

De bestreden beslissing motiveert betreffende deze stukken:

*“Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).*

*Betrokkene voegt bij zijn aanvraag tevens een rijbewijs. Een rijbewijs toont echter enkel aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. Het loutere feit dat een rijbewijs een objectief stuk is dat werd afgeleverd door de bevoegde administratieve instanties in de Sovjetunie doet hier geen afbreuk aan.*

*Tevens legt betrokkene een bijlage 26bis voor. Dit document kan echter niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument. (...)”*

Deze motivering is juist en vindt steun in het administratief dossier.

Een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft, ongeacht het rijbewijs al dan niet een foto bevat. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht dat een rijbewijs, indien dit voorgelegd werd, niet kan aanvaard worden als een identiteitsbewijs. Dezelfde redenering dient gevolgd te worden voor een geboorteakte. De Raad ziet niet in hoe een actuele foto aangebracht op een geboorteakte aantoonde dat de drager van het document diegene is die jaren terug werd geboren. Het gegeven dat in de bestreden beslissing het land “*Rusland*” wordt vermeld is een louter materiële vergissing die in casu niet van die aard is dat zij vermag te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat niet “elk officieel document” vermag een identiteit te bewijzen. De bijlage 26 kan evenmin als identiteitsbewijs aanvaard worden nu deze is opgesteld op

basis van verklaringen. Voorts kan in het administratief dossier geen bewijs teruggevonden worden dat verzoeker een Nigeriaans identiteitsbewijs heeft bijgebracht voor het nemen van de bestreden beslissing en toont verzoeker dit evenmin aan.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen. Al dus wordt geen miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in hoofde van de verwerende partij aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

*“Doordat de bestreden beslissing de regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaart ondanks het feit dat verzoekende partij het noodzakelijke identiteitsdocument bij zijn aanvraag voegde.*

*Terwijl artikel 9bis voorziet dat de vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt, een ontvankelijke regularisatieaanvraag kan formuleren.*

*Zodat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden is.*

*Toelichting:*

*In zijn verzoekschrift tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vr.W. wijst verzoekende partij uitdrukkelijk op de identiteitsdocumenten die bij de aanvraag werden gevoegd.*

*Verwerende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de aanvraag niet vergezeld ging van de nodige identiteitsdocumenten of dat het gevoegde document niet als zijnde een identiteitsdocument kon worden aanvaard.*

*In casu voegde verzoekende partij als bewijs van zijn identiteit immers zowel een kopie van zijn Nigeriaanse identiteitskaart als van zijn Nigeriaanse rijbewijs. Beide officiële documenten zijn bovendien voorzien van een pasfoto van verzoekende partij.*

*In tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid beweert in de bestreden beslissing, laten de voorgelegde documenten wel degelijk toe verzoekende partij te identificeren.*

*Het was voor verzoekende partij overigens niet mogelijk een ander identiteitsdocument voor te leggen, doch het voorgelegde document betreft wel degelijk een officieel document, waaruit de identiteit van verzoekende partij ontegensprekelijk blijkt. Bovendien werd dit attest voorzien van een foto, zodat het zonder probleem mogelijk was om verzoekende partij te identificeren.*

*Verder is het zo dat verzoekende partij al geruime tijd al het mogelijke doet om een paspoort te bekomen via de ambassade, doch nog steeds zonder succes. Hieruit blijkt met andere woorden duidelijk dat verzoekende partij al het mogelijk heeft gedaan om een identiteitskaart trachten te bekomen en het voor hem toen onmogelijk was om een ander identiteitsbewijs voor te leggen dan diegene die hij voorlegde.*

*Verwerende partij kon dus niet rechtmatig overgaan tot onontvankelijkheidsverklaring en het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien de aanvraag volledig conform artikel 9bis Vr.W. gebeurde.*

*Door de aanvraag toch onontvankelijk te verklaren schond verwerende partij artikel 9bis Vr.W.*

*Dit middel is derhalve gegrond.”*

3.2.2. De verwerende partij merkt op:

*“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen identiteitsbewijs heeft voorgelegd. Op datum van de bestreden beslissing had verzoeker geen geldige identiteitsdocumenten aan het dossier toegevoegd.*

*De geboorteakte kan niet worden aanvaard, evenmin kan een kopie van een rijbewijs als identiteitsstuk worden aanvaard. De bijlage 26 bis kan ook niet gezien worden als een identiteitsbewijs, zoals correct gemotiveerd in de beslissing. Bij zijn aanvraag zat bovendien geen kopie van zijn identiteitskaart, zoals verzoeker verkeerdelijk volhoudt.*

*Verzoeker zegt dat hij al lange tijd moeite doet om een identiteitsbewijs te bekomen via de ambassade. Verwerende partij merkt op dat van deze vruchteloze pogingen geen bewijs werd aangeleverd door verzoeker. Het blijft bij vage niet onderbouwde beweringen.*



*Omdat verzoeker geen identiteitsstuk bij de aanvraag heeft gevoegd voor de bestreden beslissing genomen werd, kan de aanvraag onmogelijk ontvankelijk worden verklaard. Artikel 9 bis werd correct toegepast.*

*Verwerende partij verwijst naar artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet:*

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde.*

*Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*

*De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:*

*- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*

*- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.*

*Zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, kon verzoekende partij niet hebben voldaan aan die bij wet gestelde voorwaarde. Verzoeker legde immers geen identiteitsbewijs voor. Hij gaf ook geen geldige motivering om hem vrij te stellen van de voorwaarde om een identiteitsdocumenten voor te leggen.*

*Het tweede middel is niet gegrond."*

3.2.3. Verzoeker herhaalt in essentie grieven die werden besproken in de behandeling van het eerste middel en die als hernomen worden beschouwd. De Raad herhaalt dat het voorzien van een foto op een document, zelfs een "officieel" document, nog niet de nodige bewijswaarde garandeert om een identiteit aan te tonen.

Waar verzoeker voorhoudt: *"Verder is het zo dat verzoekende partij al geruime tijd al het mogelijke doet om een paspoort te bekomen via de ambassade, doch nog steeds zonder succes. Hieruit blijkt met andere woorden duidelijk dat verzoekende partij al het mogelijk heeft gedaan om een identiteitskaart trachten te bekomen en het voor hem toen onmogelijk was om een ander identiteitsbewijs voor te leggen dan diegene die hij voorlegde."* kan de Raad enkel vaststellen dat hij in zijn aanvraag en zijn actualisatie niet kenbaar heeft gemaakt dat hij in de onmogelijkheid verkeerde een identiteitsdocument te verwerven. Hij kan thans de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Gelet op deze vaststelling, en de vaststelling dat verzoeker de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist of weerlegt, ziet de Raad niet in waarom de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen uitreiken. Ten overvloed wijst de Raad erop dat verzoeker wel een kopie van een identiteitsbewijs toevoegt aan zijn verzoekschrift derwijze dat hij geen belang toont bij deze grief.

Met verwijzing naar hetgeen voorafgaat is het tweede middel ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verwoordt:

*"Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.*

*Terwijl verzoekende partij de nodige identiteitsdocumenten neerlegde, waaronder een kopie van zijn geboorteakte en rijbewijs en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag onontvankelijk is, om reden dat de voorgelegde documenten niet als zijnde een identiteitsdocument zouden kunnen worden aanvaard.*

*Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.*

*Verzoekende partij verblijft sinds 29 maart 2005 in België en heeft zich sinds zijn aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving: hij verbleef gedurende meer dan 4 jaar legaal in ons land (ingevolge zijn onredelijk lange asielprocedure), hij heeft hij zich onze gewoonten en gebruiken eigen gemaakt, spreekt intussen reeds behoorlijk Nederlands en doet hij zijn uiterste best om de kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren. Ook op sociaal vlak is verzoekende partij een deel van onze samenleving geworden, o.m. onder de vorm van frequente contacten met Belgische vrienden en burens.*

*Kortom hij voldeed aan de voorwaarden om te worden geregulariseerd en diende daarenboven een ontvankelijk aanvraag - met identiteitsdocument - in.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zijn aanvraag echter afgewezen op basis van de argumentering dat de door verzoekende partij voorgelegde stukken niet kunnen worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument en dat evenmin een geldige motivering werd gegeven waarom hij zou kunnen worden vrijgesteld van deze voorwaarde.*

*Wat betreft dit laatste, is het zo dat verzoekende partij reeds geruime tijd geleden een paspoort aanvraag bij de Nigeriaanse ambassade, doch dat hij hierop nog geen enkel antwoord heeft mogen ontvangen. Verzoekende partij heeft met andere woorden de nodige inspanningen gedaan om een paspoort aan te vragen, doch zonder resultaat.*

*Verder is het zo dat verzoekende partij intussen wel zijn identiteitskaart van Nigeria heeft kunnen bekomen, dewelke hij bij dit annulatieberoep voegt (stuk 2). De identiteit van verzoekende partij staat bijgevolg vast.*

*Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag van verzoekende partij enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de onontvankelijkheidsbeslissing zijn besloten. Een dergelijke ingrijpende beslissing ten aanzien van verzoekende partij is - gelet op het geheel van zijn dossier - volkomen onredelijk.*

*Verzoekende partij voldoet dus aan elke mogelijke voorwaarde om een ontvankelijke aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk te moeten verklaren en meer nog, hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.*

*Ook dit middel is derhalve gegrond."*

### 3.3.2. De verwerende partij merkt op:

*"Verwerende partij herhaalt dat bij de aanvraag om machtiging tot verblijf geen geldig identiteitsbewijs werd gevoegd. De geboorteakte kan niet worden aanvaard, evenmin kan een kopie van een rijbewijs als identiteitsstuk worden aanvaard. De bijlage 26 bis kan ook niet gezien worden als een identiteitsbewijs. Bij zijn aanvraag zat geen kopie van zijn identiteitskaart, zoals verzoeker verkeerdelijk volhoudt.*

*Het feit dat hij al sedert maart 2005 in het land verblijft, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoekers asielprocedure werd immers afgesloten op 21 september 2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het beroep bij de Raad van State werd verworpen op 28 oktober 2009.*

*Blijft het feit dat tussen de aanvraag om machtiging tot verblijf en de datum waarop de thans bestreden beslissing genomen werd, door verzoeker geen kopie van zijn identiteitskaart werd voorgelegd.*

*Verzoeker kan onmogelijk redelijkerwijs volhouden dat de beslissing had moeten rekening houden met zijn identiteitskaart, vermits die pas na de bestreden beslissing en bij middel van het huidige annulatieberoep aan het dossier werd gevoegd. In de beslissing kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet bekend zijn op datum van de beslissing, noch met stukken die pas na de bestreden beslissing worden aangeleverd.*

*Verzoeker zegt in het tweede en derde middel dat het voor hem onmogelijk was om een identiteitsbewijs te bekomen via de ambassade en dat hij daartoe meerdere vruchteloze pogingen heeft ondernomen. Dat verzoeker nu, na de bestreden beslissing, wel zo een identiteitsstuk kan voorleggen, is bedenkelijk en doet twifelen over de inzet die verzoeker betoond heeft voorafgaand aan de beslissing om een identiteitsbewijs te bekomen via de ambassade. Van eerdere vruchteloze pogingen levert verzoeker bovendien zelfs geen begin van bewijs, waardoor zijn betoog ongeloofwaardig is.*

*Verzoeker kan zijn eigen onzorgvuldigheid of passiviteit niet ten kwade duiden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is aan verzoeker om zijn lopende procedures op te volgen en het dossier waar nodig en wanneer mogelijk te vervolledigen.*

*"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (RW, arrest nr. 26.814, d.d. 30 april 2010)*

*In geen geval heeft verzoeker bewezen dat de beslissing onredelijk zou zijn, nu vast staat dat op het ogenblik van de beslissing geen identiteitsstuk voorlag. Met documenten die pas na de bestreden beslissing worden aangeleverd kan onmogelijk rekening worden gehouden.*

*Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de beslissing onredelijk zou zijn.*

*"Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.*

*Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1990. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling." (R.V.V., nr. 11096, 9 mei 2008) Het derde middel is niet gegrond.*

*In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."*

3.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

De grieven betreffende de overgemaakte documenten (rijbewijs en geboorteakte) werden in het eerste middel besproken. Voorts beperkt verzoeker zich ertoe te wijzen op elementen die zijn lang verblijf in België en zijn integratie (legaal verblijf, kennis taal, sociale contacten) dienen aan te tonen. De Raad merkt op dat deze elementen de gegrondheidsfase betreffen in het kader van een onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat slechts dient plaats te grijpen nadat de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, wat in casu niet het geval is.

Wat de beweerde aanvraag tot het verkrijgen van een Nigeriaans paspoort betreft, herhaalt de Raad dat verzoeker van dit element geen melding heeft gemaakt in zijn aanvraag zodat van de verwerende partij niet kan verwacht worden dat zij hiermee rekening houdt.

Voorts merkt de Raad op dat met de stukken die verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift en die niet werden meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kan gehouden worden. De Raad treedt immers op als annulatierechter en dient zich bij de wettigheidstoetsing te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert legt dit de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het derde middel is ongegrond.

In de repliekmemoirie beperkt verzoeker zich tot de verwijzing naar het verzoekschrift en voert hij geen andere grieven aan, evenmin gericht tegen het bevel, zodat de Raad besluit dat verzoeker geen middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechte in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN